

CLUB MONTAÑEIROS CELTAS

Rememoramos a Antonio Álvarez

O outro día subín á Groba, na bicicleta, era un día soleado, moi bo para observar a natureza e ollar a paisaxe que dende alí se divisa. Parei no "Corteliño" para beber auga naquela fonte onde hai anos me levaran o "Aguila" e "Sobral". Esta todo igual, coma sempre sentei contemplando a ría de Baiona e tomei apuntes para facer este debuxo. Pero como o día anterior asistín ao funeral do amigo Antonio Álvarez, as lembranzas volvérónse para el... Cantas horas, cantos sorrisos e canta vontade tiña. Para min será sempre inesquecible aquel trío da Operación Benjamín (Antonio Álvarez, Chicha Grobas e Rogelio).

Chicha (Elva para min) era, e segue sendo, todo carácter e enerxía. Rogelio era aquela figura totalmente imprescindible en toda organización. El tocaba aquela trompeta e non había crío que se movera. Pero o caso de Antonio era diferente. Lembro aqueles fogos de campamento cheos de anécdotas, aquela radio.... que se paraba nos mellores momentos. Aquel xeito que tiña para preparar "cada ano" unha canción que logo todos cantabamos. A más fermosa foi aquela que dicía: "Montañero Benjamín... duro e forte como un adoquín", a da "Pelona", etc.

Todo isto da Operación Benjamín, pero tamén nas nosas saídas coas familias ao refuxio do Vixiador, onde cantabamos todos. Pero el preparaba na leñeira do refuxio aos fillos e sobriños que nos deleitaban con cancións como Andoriña...

Ben, amigos, cantos recordos chegan á miña cabeza, sen contar a excelente labor que fixo co eido da comunicación en Vigo. E, como non, no Club dende o 59. O día 1 de xullo cumpliría 67 anos. Directivo e xunto a Ángeles e Suárez levou a fin a construcción do refuxio de Domaio.

Pero o que máis me impactou nestes días foi cando din a noticia da súa defunción ás miñas fillas, Alba e Sandra (participantes na Operación Benjamín). Enviáronme a resposta por Whatsapp dicindo "CANTAS LEMBRANZAS" e a outra "vaya, que pena". Normalmente os textos do móvil son sempre secos e fríos, pero neste caso sentín a pena e dor que causou a súa desaparición.

Sirva isto como lembranza ao Amigo Antonio Álvarez, que aparte de todo foi un "Bo home" e neste Nadal botarei en falta a súa felicitación.

J. L. Vázquez

CULTURA E MEDIO AMBIENTE

PEQUEMARCHA ILLA DE CORTEGADA

E volvimos ao mesmo lugar: a illa de Cortegada!!!

Logo do éxito do ano pasado, volvimos á illa de Cortegada. Preparados para subirnos á zodiac, todos puntuais en Carril, desde onde partimos en varias viaxes

Chegados todos, deixamos as cousas (toallas...) onde o cruceiro e comezamos a volta á illa, levando só a comida. Atopamos case de todo para observar (bancos de marisqueo, insectos, árbores, piñas, e mesmo piñeiro onde os macarenos (xabaríns alfa) se rascan, cunchas de croques e ameixas...). Esta vez xantamos de camiño, vendo cara ao norte. Alguén despistouse coa comida e houbo que compartir. Mesmo un pequerrecho fixo un enorme descubrimento culinario (bocata de salmón). Chegados á Praia, xantar e xogos... Dispoñemos de tres piraguas dobles cos seus respectivos chaleques para probar a navegar. Había colas, moitos preguntaban para repetir, outros foron varias veces, misturámos pais/nais con nenos, e ata se animaron a ir pais/nais só... unha delicia... Todos na praia charlando, esperando turnos... Ata a organización estaba radiante vendo aos rapaces... e ata houbo maiores que regresaron a Carril en piragua!

Cansos, felices, moi felices... emprendimos o regreso, con día soleado igual que ao comenzó, non sen hidratar antes, sobre todo a organización.

Lourdes Castiñeira

MÉDULAS

Todo estaba preparado para unha fin de semana perfecta (paisaxe excepcional, bo tempo, instalacións de luxo,...), así que ás 10 da mañá saímos do Concheiro rumbo ás Médulas.

Seis coches con 14 adultos e 9 nenos. Paramos para tomar un "piscolabis" e ó pouco de retomar de novo a estrada, como se de maxia se tratase, aí estaban, colosais, laranxas en medio do verde dos castiñeiro milenarios cun azul intenso no ceo.

Facía calor, así que ó iniciar o camiño estivemos un pouco preguiceiros. Pero unha paradiña para xantar e "aclimatarnos" e xa con forzas dabondo seguimos a nosa ruta. Aos poucos metros de reiniciar a andaina: alí estaba a Cova Encantada, así que entramos nela e exploramos as súas galerías e recunchos, onde a maioría rematamos tinxidos dese fermoso laranxa. Os ollos dos más pequenos, a algúns maior tamén, abertos de curiosidade estaban alucinados. Despois cara á Cuevona, onde tiramos a foto de grupo e como facía unha pouca de calor dubidamos en subir ó miradoiro de Orellán tendo en conta ós más pequenos. Pero non hai mellor motor que a ilusión, así que nos puxemos a subir cara el sen que se notase a curta idade de más dun participante. Ó chegar arriba dirixímonos a galería e tras enfundarnos os cascos regulamentarios e, acompañados dun guía, fomos descubrindo esa gran obra de enxeñería de hai case 2000 anos. Puidemos ver marcas dos picos romanos nas súas paredes e comprobar a tremenda forza que a auga e capaz de exercer, arrastrando terras e derrubando montañas.

Ó saír da galería exercemos o dereito a unha boa merenda no miradoiro, tempo de repor forzas e ver as caras de ilusión dos participantes, que non só ós pequés se lles notaba, e por fin puxemos rumbo á poboación de Médulas, onde deixáramos os coches. Uns poucos dos maiores decidimos saír ata o alto das Predices, dende onde se contemplan unha das mellores panorámicas desta singular paraxe. Impresionante.

Ó rematar a tarde xa estabamos no albergue, onde tocou pór os bañadores e ALGARABÍA, para despois ducha, cea e a durmir que a xornada xa se facía longa.

O domingo empezou moi cedo, algúns antes das 7:00 (maldita manía que ten algúns pequeño de madrugar), cunha partida de petanca, almorzo e unha vez preparadas as mochilas desprazámonos cara á serra de Enciña da Lastra. Iniciamos a ruta en Vilar de Silva, camiñamos por un sendeiro dunha diversidade de plantas que non deixou indiferente a ninguén, ouregos, cantueso, carpazo e, como non, cerdeiras a mais de enciñas.

Rematamos en Cobas e dende alí, en coches, outra vez ó albergue, outro baño na piscina, xantar e tras recoller os bártulos de volta para casa. Magoa que non duren máis as fins de semana.

Para os que quedáse desed con gañas de ir teredes unha nova oportunidade despois do verán, así que ide facendo oco nas vosas axendas e non volo volvades perder.

Quique

ESCALADA

I XORNADA DE INICIACIÓN Á ESCALADA

O pasado domingo, 15 de maio disfrutamos da Primeira Xornada de Iniciación a Escalada da tempada. Xuntámonos un simpático gruñío de xente composto de alumnos do curso de iniciación á escalada desexosos do noso primeiro contacto coa rocha; os nosos xa estimados profesores escoltados por un exército de exalumnos do curso de perfeccionamento e outros escaladores do club con ganas todos de trasmitirnos a súa paixón por este deporte; e por suposto un amplísimo número de alegres curiosos con ganas de probar de que vai iso da escalada.

Alí estabamos todos ás dez da mañá no refuxio do Clube repartindo gatos, arneses e cascos antes de comezar a subida cara o que nos dicían sería o primeiro sector da xornada, "La Cornus". A moitos nos agardaba a primeira experiencia do día, antes sequera de calzarnos os gatos coa subida ó Galiñeiro. Sinto certa vergoña ao confesar que inda sendo viguesa, nunca subira a cima do Gali e tampouco tiña claro cal de todos estes montes que nos rodean era o famoso Galiñeiro. Imperdoable!

Unha vez superada a "subidita", os veteranos comenzaron a abrir as vías suficientes para que todos pudiésemos escalar un bo número de veces e ternos ben vixiados.

Cando o fin chegou o momento de escalar, a primeira pregunta era evidente: Onde están as presas? Olvidáronse de montalas? E que me queres decir con que poña o pé naquela barriguña? Sinceramente, semellaba que levabamos 8 meses practicando outro deporte completamente distinto.

Afortunadamente despois do shock inicial, coa paciencia, axuda e bromas dos compañeiros, todo mellora e non houbo quen se fora dalí sen a satisfacción de completar polo menos un par de vías.

En resumo, gracias aos nosos profesores Iago e Joel, e a cada un dos escaladores do club por facernos pasar un día fantástico. E aproveito esta crónica para animarvos a darrle unha oportunidade a esta modalidade deportiva que, na miña opinión, axuda a desenrolar moreas de aptitudes coma a conciencia corporal, o equilibrio, a forza física, o control mental e a superación personal; e o que é aínda más importante, o compañerismo, porque ao final do día, coma Alex Honnold hai poucos, e todos precisamos que alguén nos asegure.

Emi

COPA DE ESCALADA

O sábado 18 de xuño, na Coruña, houbo unha competición de escalada entre os clubes de Galicia.

Nesta competición participaron nenos desde os 12 anos, ata os 18 años, aínda que tamén houbo outro grupo con enos menores de 12 anos, que participaron por separado.

Comezou ás 17.00 horas, e os escaladores tivemos que facer unha serie de vías chapando. Só uns poucos do numeroso grupo que participou conseguiu chegar á final, na que non puideron ver cómo escalaban seus compañeiros, pero os que non pasaron á final sí puideron estar no público vendo como o facían.

No pavillón, tamén houbo botellas de auga, caixas con froita e barritas de cereais para que os participantes repuxeran forzas.

Por último foi a entrega de premios. Os mellores subiron ao podio e levaron un trofeo, e o peor de todo, coma sempre, foi a despedida, e tras recoller todo o material, rematamos aproximadamente ás 21.00 horas.

Uxía e Cloe

INFANTIL

OPERACIÓN BENXAMÍN

No ano de grazas de 2016, un grupo de apaixoados da montaña e do traballo duro, decidiron retomar a senda deixada por eles mesmos moito tempo atrás, e iniciada por ilustres socios/as distinguidos/as, coma Cristina López e ou os finados Chito Veiga e Antonio Álvarez entre moitos outros. Vai para todos eles o noso agradecemento por axudarnos a crecer e crer na montaña coma un modo de vida e non unicamente coma unha mera actividade deportiva.

A Operación Benxamín, ano tras ano, cada mes de maio, celébrase baixo os caprichos da meteoroloxía, que empéñanse en mostrarnos que hai cousas que non podemos controlar, polo menos por agora. E así foi unha edición máis, a número 49, onde non botamos de menos á choiva precisamente.

Así, o 7 e 8 de maio comezamos a nosa aventura no monte Galiñeiro ao Parque Natural do Monte Aloia, coma non podía ser doutra maneira. Programamos unha actividade de iniciación á escalada na zona escola do noso Gali, pero rematamos no refuxio facendo unha alternativa na súa fachada norte xa que a choiva viu para quedarse durante todo o fin de semana, coma xa comentamos. Chegamos un pouco mollados e con algún outro tropezo ao bus que nos levou ao monte Aloia e alí o día seguinte, unha vez secos, acompañamos á choiva polos miradoiros e volvemos a mollarnos. Finalmente no local social practicamos un pouco de boulder.

O segundo fin de semana de actividade foi o 21 e 22 de maio, onde viaxamos ao Parque Natural de A Peneda, e alí realizamos o famoso concurso de cociña e realizamos a tradicional marcha e charla de orientación. Os concurso estivo tan rifado que os niveis de sucre dos monitores membros do xurado se incrementaron despois da necesaria cata. Grazas a deus todos os monitores e monitoras se atopan perfectamente a data de hoxe.

Por último, o 28 e 29 de maio, deixamos a nosa pegada na vila de A Seara, no corazón oriental do Caurel galego, onde visitamos a fervenza de Vieiros e durmimos no refuxio da federación, xa que o plan previsto de dormir en tendas de campaña non puido realizarse polas malas condicións meteorolóxicas, e tamén pola choiva claro. O domingo, despois de coñecer a alimentación na montaña, "tomamos" a vila e realizamos un xogo de orientación polas súas rúas, entre casas tradicionais e o asombro dos seus habitantes transcurriu a última xornada deste curso de iniciación ao montañismo.

Participaron un total de 34 rapaces/as e 16 monitores/as: Carlos, Iago, Paula, Cristina, Maite, Manel, Penélope, Rubén, Blanca, Rosi, Rosana, Octavio, Ana, Chao, Eva e Juanjo.

Señor X

A Operación Benxamín deste ano foi unha das que más fermosas me pareceron. Para quen non o saiba, a Operación Benxamín consiste en tres fins de semana mais ou menos seguidos durmindo fóra, no monte. Neste último fomos aos seguintes lugares:

MONTE ALOIA

Nesta primeira excursión pasámolo bastante ben, aínda que unha das monitoras caeu, e tivo que marcharse polo seu xeonlllo... Un dos excursionistas trouxo walkie-talkies e nolos prestou. Na marcha fomos xogando con estes aparellos, e vimos un lago moi fermoso. Non pudemos facer moita cousa por culpa do mal tempo, pero aínda así nos divertimos.

PARQUE NATURAL DA PENEDA

Na segunda fin de semana rímonos bastante. Fixemos o mítico concurso de cociña, polo que ninguén pasou fame. Déreronos unha charla sobre a orientación e unhas fichas con explicacións e exercicios. A continuación fixemos unha marcha, que foi mais corta do pensado porque o tempo se nos botou enriba e tivemos que dar a volta.

O COUREL

Nesta última saída fomos a un albergue moi parecido ao da vez anterior, aínda que este estaba cheo de cadáveres de avespas. Nos arredores había moito barro, así que, cando fixemos a marcha, enchemos as nosas botas de lama, que a herba alta do sendeiro limpou. Ao día seguinte chovía, de maneira que non pudemos facer a camiñada prevista, polo que fixemos un xogo de orientación nunha aldea dos arredores.

Uns días mais tarde, coa clausura, finalizou oficialmente a "Operación Benxamín" que a min más me gustou.

MONTAÑA

CASA DA MOURA

O domingo 1 de maio dirixímonos en coches cara Castro Laboreiro (Portugal), para subir hacia Porto, un bonito pobo do seu alto plano, e dende alí comezar a caminata cara a Casa da Moura, dirixíndonos en dirección ao Alto das Laceiras. Ao saír do pobo (comentáronos que este pobo de Porto se divide en dous), o da dereita, cruzamos unha preciosa ponte de tres ollos triangulares, que non se sabe de qué época é pero algúna xente di que é Celta. Xirando a súa dereita subimos ao alto plano para meternos de "cheo" nunha selva de xestas, guapa aventurilla, chegando á altura do Alto das Sete Laceiras e baixando por unha das súas ladeiras dirixímonos cara a Casa da Moura. Precioso dolmen entre o Quinxo e Pena de Anamao, con unhas preciosas vistas onde podemos contemplar tanto os Fontefría de Alvite ata a Serra da Peneda. Pasando e pisando a fronteira de España e Portugal chegamos ao dolmen, onde comimos e aproveitamos para o da sesta. De regreso collimos dirección á parte posterior de Pena de Anamao o Pena Grande, onde algún fixo súas "aventurillas". Regresando aos coches e despois de medio asearse, baixámonos a Castro Laboreiro (onde o do café, cervecitas e, como non, un bo Oporto). Resumindo, un día perfecto.

Antonio Caldelas

Protección da Serra do Galiñeiro

Din que a perseveranza e o segredo do éxito, por iso, unha vez más facémonos escoitar camiñando pola Serra do Galiñeiro. Nova ruta e a mesma causa.

Xa van seis e os ánimos non decaen, cada vez que vexo un novo cartel con tódalas entidades que forman a plataforma non podo evitar pensar que é algo extraordinario, tantas persoas con unha labor común. Traballo, tempo, dedicación...todo o esforzo humano que implica! Non só se trata dunha reivindicación de principios, e un exemplo de solidariedade e capacidade de unión por protexer a vida do monte que tanta vida nos devolve.

Por iso, ainda con choiva e vento, aí estamos, perseverantes! Insistindo na mensaxe:

- A nosa opinión conta, non a indiferencia, queremos unha evolución Constructiva, non aplastante!!

Non só nos diriximos a gobernantes e especuladores, dicímoslo a o mundo... Paso a paso, por que se as palabras son importantes, más importante é como as transmitimos.

Teño recordos moi especiais de tódalas andainas, camiñando entre extraños e coñecidos, pero desta gardo recordos con especial agarimo. Esta vez quixemos facer partícipes os mais pequenos, xa organizado con antelación, tíñase preparada na mesma ruta unha alternativa mais curta. Compartir ese tramo na compañía de tantos nenos foi enriquedor, animalos nos desniveis costa arriba e ver a súa satisfacción polo logro acadado. Uns valentes! Incluso algúns atreveronse co percorrido completo, nada menos que 13 Km. Lembro un cativo, todo un rastreador! Que ia buscando pequenos anacos de cuarzo afiado e explicábame que eran colmillos de animais salvaxes. Outra mociña cun brazo escallado axudoume a atopar o lado máis embarrado do camiño, era xa o tramo final! Había que facer algunha trasnada!! E non só os participantes, tamen as persoas alleas á andaina pero non á Serra que, por moi domingo que sexa, teñen as súas tarefas, sacando as ovellas e coidando dos años recen nacidos os que, á falta da nai, hai que sacalos adiante.

Todo isto son para min as Andainas pola defensa da Serra do Galiñeiro, unha unión de persoas mostrando que si nos importa, importan porque o monte nos da vida, e, as nosas vidas rematan, pero el perdura, e nel quedan as mensaxes. Fala do pasado, cóntanos cousas dos ancestros nos petroglifos agochados nos penedos, nos muros e camiños empedrados queda nel escrito a labor dun arduo traballo, aquí a historia cóntana as pedras. Falan tamén en presente, andainas e ameazas de proxectos destructores... E nun futuro falará de nos, que dirá? Falará erguido coa sua fermosa silueta ou mermado e pisoteado por excavadoras? Que dirá? Que escoitaran os que agora son cativos? Comezou a ruta cun ceo gris e rematámola xornada baixo os raios do sol. Así rematará tamén a loita pola defensa do monte Galiñeiro por que é importante que non lle quiten a fala ao lugar onde as mensaxes perduran.

Para estar ao tanto: <https://serragalinheiro.wordpress.com/>

Rosa Soliño

© Secliu López

ANTONIO ÁLVAREZ FERREIRO

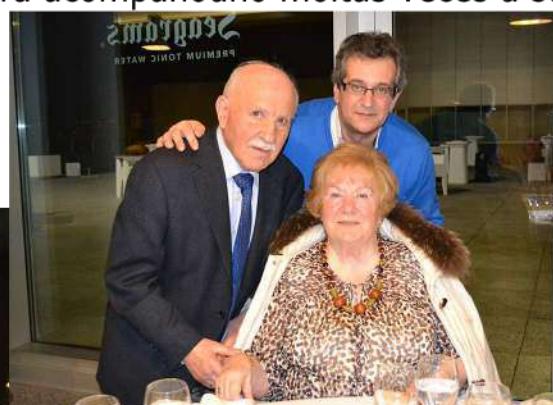
in memorian

Corría o ano 1967 e Chito, Rogelio e Antonio teñen a brillante idea de organizar un curso de iniciación o montañismo para os máis cativos. Así nace a "OPERACIÓN BENXAMÍN", que enseguida se converte en un curso dun mes de duración e que é recoñecido con diversos premios a nivel nacional.

Antonio que sempre fixo montaña en familia, (era habitual encontralo subindo o monte con algún do seus fillos ás costas) comeza a súa andadura como profesor, director ou monitor , labor que desempeñou ata fai uns poucos anos.

Como home familiar que era acompañouno moitas veces a súa dona Mª Teresa.

Non só traballaba cos rapaces, o seu cometido ía moito mais alá, encargándose de falar coas casas comerciais (que nos proporcionaban refrescos, leite e agasallos), xestionaba o local onde facer a clausura da Operación Benjamín (durante moitos anos a sala de conferencias do teatro García Barbón), pero sobre todo o noso recordo de Antonio é co seu radiocasete, o reparto da letra das cancións e os ensaios, que facíamos no Aloia para poder cantar durante todo o curso. Admirábamos esa capacidade para poder compoñer cada ano unha canción que marcou ós nosos benxamíns, a proba é que este ano na cea do club, un grupo de home-naxeados coa medalla de prata que empezaron na Operación Benjamín colleron o micrófono e axudados por algúns dos monitores lembraron algunas das cancións que formaron parte da súa vida.

ANTONIO ÁLVAREZ FERREIRO

in memorian

Aquí vos deixo parte dunha letra:

" ... Montañismo es manía, montanismo es mi manía
por las cumbres camino sin parar.
con lo bien que me estaría, con lo bien que me estaría
ocupado el sofá que hay en mi hogar.
permitidme que me ría, permitidme que me ría
de quien dice que viene a disfrutar.

Ja ja ja, ja ja ja
cuando llueva y que me tenga que mojar
y el sudor, que me da
ni una sombra cuando el sol llega a apretar.

Hay que estar loco, bastante loco
para marcharse a la montaña de excursión
y valorando bastante poco
el bienestar que da la civilización
dormir apenas y en suelo raso
en vez de hacerlo sobre cómodo colchón
comer en frío y siempre escaso
y lo peor disfrutar televisión ..."

operación benjamín

Gran Premio 1976 de la Agrupación de Periodistas Deportivos

XV CURSO INFANTIL
de Iniciación al Montañismo

Del 5 al 30 de Mayo de 1982

organiza:
CLUB MONTAÑEROS CELTAS

Sempre permanecerá no noso recordo cantando ou contando algunha das historia de medo que tanto lle gustaba relatar polas noites, antes das marchas nocturnas, para que leváramos o medo no corpo e camiñásemos pegados uns ós outros.

Cristina López

MONTAÑA

XORNADA DE ORIENTACIÓN

Os días 19 e 20 de marzo do 2016 impartiuse un curso básico de orientación na montaña no refuxio do Galiñeiro.

Impartiuno Víctor Revenga e os asistentes fomos: Luis, Iago, Andrés, Antonio, Pilar, Ben e Marcos. Un curso moi interesante, impartido por Víctor, onde supo aunar teoría con práctica dunha forma sinxela e amena, sentando as bases para que cada un de nós practiquemos e aprendamos a ler un mapa onde nos encontremos. Aprendimos a fixar rumbos, a orientar o mapa co N xeográfico, a tomar referencias en caso de perda, a ler liñas de nivel, a interpretar cores, etc... Todo isto utilizando o compás coas súas diferentes funcións.

Todos en maior ou menor medida aproveitamos o curso para a nosa propia formación como Montañeiros. A título persoal direi que pareceu excepcional, ben plantexado e mellor explicado. Só darrle as grazas aos asistentes e en especial a Víctor animándoo a que cando el crea conveniente nos de un curso máis avanzado.

NOTA: Non quero esquecerme de Domingo, noso suministrador de madeira, facedor de café e tareas múltiples.

Víctor Eguía Louzán

ESPÉLEO

ACTIVIDADE INFANTIL XUVENIL

A mañá do sábado 9 de abril, ás 10.30h saímos de Concheiro cara Seoane do Courel, a onde chegamos tras tres largas hora de viaxe co suficiente tempo para xantar tranquilamente. Comimos cara as 14.00h no bar do camping e, casi unha hora despois, comezamos a preparamos para ir ás covas. Organizámonos en dous grupos: un grupo iría a unha cova onde facer verticais, e outro a unha que non tivera pozos. Eu e catro persoas pertencímos ao primeiro grupo, polo que nos puxemos a funda e os arneses para entrar na caverna. Tratábase dunha cova pequena, cunha entrada estreita e en pendente, que desembocaba nunha sala non moi grande, a cal daba lugar a unha zona reducida que terminaba na boca do pozo. Aínda que, más que a boca dun pozo, era un precipicio de pouca profundidade pero gran amplitude. Ao final do declive había unha espaciosa estancia. Nun dos seus extremos atopábase un pequeno lago, e nas paredes podíanse apreciar unhas formacións con forma de cataratas petrificadas. A cova era pequena e pudemos recorrerla en pouco tempo, así que saímos cedo e regresamos ao camping de primeiros. Decidimos comezar a montar as tendas.

Ao rato de empezar chegou o outro grupo e, entre todos, terminamos de acampar. Cando rematamos fixérase tarde e era hora de cear. A deleitosa cea serviu no bar do camping e, pasado un bo rato, saímos todos xuntos a pasear polos alrededores. Chegamos ata unha igrexa, que marcou o punto de volta, pois o camiño remataba algo máis adiante. Volvimos as tendas e deitámonos.

Ao día seguinte tivemos o tempo xusto para almorzar e coller as lonas antes de que comezase a chover. Como a chuvia non cesaba, acordamos subir a un alto para aproveitar o frío e a chuvia, que convertidos en neve resultaban moito más divertidos. Cara o mediodía dirixímonos a un castro, que se atopaba no alto dunha colina, e pasamos alí un bo rato, ben conversando ou ben explorando a zona.

Regresamos ao camping para xantar. Logo entretuvímonos durante unha ou dúas horas no bar, xogando as cartas ou pasando o tempo ata que chegou a hora de regresar a Vigo.

Chegamos ao club despois de tres largas horas de viaxe en coche, e desta forma finalizou un divertido e ameno fin de semana no Courel.

Laura Pérez

SOCIAL

PROXECCIÓN JEAN-FRANÇOIS FABRIOL

O pasado día 27 de maio e por medio dun dos nosos socios, tivemos o privilexio de mirar parte do traballo fotográfico de Jean-François Fabriol, matemático de profesión, e espeleólogo de vocación según nos contou, autor de varias portadas de revistas especializadas con diversos premios, que tras a súa enfermidade, foise dedicando exclusivamente a súa paixón: "A Fotografía".

Esta vez trúxonos fotografías inéditas das súas últimas expedicións, as que están consideradas unha das maiores grutas, situada en China, só como comentario, nalgunha das súas bóvedas colhería un avión.

Falounos, que debido as enormes dimensións da oquedade, a fotografía faise a escuras, e dicir, ninguén mirou antes a totalidade da cova que se vai a fotografiar, para iso, vai provisto de un equipo de iluminación, e mediante a colocación en puntos estratégicos de flases que una vez sincronizados coa cámara, e só nese momento, podese ver a oquedade por medio da fotografía; previo hai moito traballo, material que hai que transportar, baixar, etc (só para a colocación dos flases, pódese tardar hora e media.)

Con el descubrimos que a súas fotos poden ser feitas en segundos, como os reflexos na auga, horas, ou anos, para poder captar o momento apropriado.

Falounos tamén da súa forma de mirar para tirar unha foto, e doume conta, de que ten unha capacidade especial par ver e capturar momentos e detalles que o parecer, sólo el observa, inda que estan ahí a vista de todos.

Pero por riba de todos os seus coñecementos, técnica e material, o que mais me impresionou, foi a paixón con que sae a facer fotografía, e como se lle iluminan os ollos ante a posibilidade de baixar a unha nova gruta e explorar unha nova vía.

Por todo isto, foi un pracer e un honor que compartira con nos, dunha forma sinxela e humilde o seu traballo, os seus coñecementos, pero sobre todo a súa paixón polo que fai, demostrándonos que no existen límites, e que a ilusión é o motor que pode mover montañas.

Gracias Jean Francois!!

Unha montañeira

ESCOLAS DEPORTIVAS

Continuamos coa formación, dirixida a socios e socias, comezada o ano pasado: as ESCOLAS DEPORTIVAS de ESCALADA, de MONTAÑISMO e de ESPELEOLOXIA.

As datas coincidirán co curso escolar, iniciaranse en outubro do presente ano e rematarán en maio do 2017.

Este ano proporanse os seguintes grupos:

Escalada:

Club: menores nivel II, adultos nivel I, adultos nivel II

IMD Vigo: infantís e xuvenís nivel I

Porriño: menores iniciación e adultos iniciación

Montañismo: adultos nivel I, adultos nivel II.

Espeleoloxía: adultos nivel I

No mes de xullo abriremos preinscripción para poder organizar mellor os horarios e grupos segundo o nivel e o número de inscritos.

Tamén se proporá un achegamento ás Escolas Deportivas do Club para menores comprendidos entre os 3 e os 7 anos.

Esperámose!

Montañeiros galegos polo Nepal

A iniciativa colectiva levada adiante baixo este nome, rematou o día 25 de abril, cando se cumplía un ano do grande terremoto no Nepal, con unha conferencia en Vigo a cargo de María Climent (directora de SOS Himalaya).

O día anterior en Santiago de Compostela unha andaina e diversos actos iniciaron o remate desta "ascensión solidaria" que grazas aos esforzos de todos e todas conseguiuse superar o Everest. A recadación entregada a Sos Himalaya ascendeu a 11.237 euros que irán destinados ao Val de Langtang para a axuda a reconstruir vivendas dañadas.

<https://es-es.facebook.com/galegospolonepal/>

Camiñando pola Patagonia

Si. Digo camiñando pola Patagonia porque iso foi o que fixen, camiñar. Camiñar e descubrir, sorprenderme e marabillarme. Non subín grandes montañas, non atravesei glaciares rotos nin ríos imposibles, tan so camiñei e deixei que as montañas, os bosques e os seus habitantes, os camiños me deleitasen

A Patagonia é zona más austral do continente americano, e abrangue amplos territorios entre Arxentina e Chile.

Unha zona tan grande é imposible de ver toda en tan só 25 días. As distancias entre os diferentes puntos, Bos Aires, e Calafate, Puerto Natales, O Chaltén, ou Bariloche, son grandes, Sen entrar en detalles de como se organizou a viaxe contareivos o que para min foi o más interesante do que vin.

Se algo nos vén a cabeza cando nomeamos Patagonia en xeral ou Calafate en particular, é, sen lugar a dúbidas o Glaciar Perito Moreno. Non me estraña, por algo foi nomeado Patrimonio da Humanidade pola Unesco no ano 1981. O certo é que impresiona. É enorme. Pódese ver de varias formas, desde un barquín que se acerca algo á fronte do glaciar ou desde unhas pasarelas, onde tras recorrelas durante un bo anaco, un queda coa sensación de ser pequerrechiño. Impresiona o tamaño, impresiona como rixe, impresionan as cores, ese azul intenso que sae das entrañas do xeo como se una lámpada o iluminara para nós. Saber que é un dos poucos glaciares que de momento non retrocede, ademais, reconforta.

Recorrer dende O Chaltén e durante dous días, a senda circular cara a Lagoa do Cerro Torres primeiro, e logo ata a do cerro Fitz Roy, con mochila, carpa (como din na arxentina) e saco de durmir foi precioso paisaxísticamente. Durmir pegadiño a lagoa do Torres foi toda unha experiencia, silencio, frío, vento, e a visión do glaciar. Había pouca xente. O contrario sucedeu ó día seguinte no Fitz Roy, pero a espectacularidade do lugar ben merece a visita. A lagoa xeada facía se cabe máis bonito todo. O regreso cara ó Chalten permite gozar dunhas vistas increíbles xa que durante boa parte do camiño seguimos vendo o imponente Fitz Roy.

Non deixo de sorprenderme e cambio de país. Agora Chile e o parque Nacional Torres do Paine ao que só se accede en autobús dende Puerto Natales. Cidade que sorprende polo vento sempre presente e polas casas forradas literalmente de chapas que dan a sensación de ser un lugar de paso, prefabricado. A viaxe en autobús cara ó Parque merece a pena. Os camiños de ripio que levantan po non impiden ver manadas de guanacos en liberdade. Hai varias formas de recorrer o parque, rutas circulares e a famosa W. En diferentes puntos hai lugares de acampada, campamento italiano, francés, británico, chileno... Pódese recorrer segundo o interese de cada un, só, acompañado con guías, durmindo en lugares cómodos, case hoteis, ou levando un mesmo a mochila e a tenda.

A Senda da W permite introducise no parque durante varios días, e contemplar as Torres do Paine ó amencer, sempre con esa banda de brétema, no cumio dos picos, pasar por lagoas que parecen mares de grandes que son, con augas de cor azul turquesa, que sen embargo están xélicas, cruzar ríos e regatos por pontes que parecen febles, sobre todo cando se lee nos carteis "só unha persoa de cada vez", e descubrir marabillados o Cerro Los Cuernos, con esa forma característica, e esa banda branca rodeada de pedra negra que o fai distinguible dende moi lonxe.

(Continúa)

PATAGONIA

E dun salto paso do sur ó norte da Patagonia cara Bariloche, de novo na Arxentina. O avión acerca as distancias, o autobús pola famosa estrada 40 permite ver a inmensidade do camiño, horas, horas e máis horas dunha monótona paisaxe plana, seca e polvorenta interrompida por momentos por pozos de gas diseminados. Tamén de cando en vez unha manada de guanacos déixase ver. Os baches son constantes e o corpo queda mallado da viaxe.

Bariloche é unha cidade desordenada e animada presidida por un inmenso lago que da nome ó parque nacional Nahuel Huapi. Dende Pampalinda e nunha actividade de dous días a senda leva ata o refuxio Agostino Roca no paso das Nubes onde o Cerro Tronador se siente xa cerca. O silencio permite escoitar miles de regueiros de auga perderse ladeira abaxo pola chegada pasenxo do verán, e despois tras atravesar un espesísimo bosque da enormes árbores chegar ata o lago Frías. E de novo vexetación, cruces de ríos e regatos por pontes imposibles, e o son de agua, dos paxaros...

Queda outra bonita actividade, tamén de dous días cara ao cerro Catedral e pasando polo refuxio Frey non sen antes atravesar un bosque de fiñes. A estampa é preciosa. Montóns de escaladores intentan retar á gravidade nas magníficas paredes do cerro. Outros conformámonos con paseos arredor do lago que preside o refuxio, ou xa un pouco máis arriba ata a lagoa xeada Schmoll, ou ata o que se da en chamar a Cancha de Fútbol.

E xa como colofón, Bos Aires, cos seus barrios, o Microcentro, San Telmo, Recoleta, Boca, ou Puerto Madero coa ponte da muller do arquitecto Calatrava.

25 días dan para moito e non chegan a nada. Houbo anécdotas. Vivín unhas eleccións e o cambio de goberno con ceremonia incluída na casa Rosada. Souben que dende as oito da tarde do día anterior ás eleccións non se sirve alcol en ningures, e esta norma se cumpre estritamente. Houbo retrasos nos avións, camiñadas longas, amizades efémeras, en definitiva, unha viaxe para recordar con moito agrado.

Marisa Núñez

VINDEIRAS ACTIVIDADES

XULLO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	2-3	Campamento Verán	Infantil-Xuvenil
	3	Ruta a determinar	Montaña/Sendeiro
	9-10	Xornadas de Divulgación da Espeloxía e do Descenso de Canóns (Serra do Courel)	Espeloxía
	10	Sendeiro a determinar	Montaña-Sendeiros
	15	Campamento de mergullo-Xornadas de Iniciación ó mergullo	Mergullo
	16-17	Campamento de verán	Sociais-Bici
	17	Descenso de Barrancos	FGM-Xistra
	19	Inicio Curso Buceo Técnico (Nitrox Avdo. + Procedimientos Descompresivos)	Mergullo

AGOSTO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	1 a 15	Alpes. Chamonix-MontBlanc	Montaña/Sendeiro

SETEMBRO	DÍA	LUGAR- E ACTIVIDADE	SECCIÓN
	3	Inmersión Islas Cíes	Mergullo
	11	Marcha de Veteranos	FGM-R.Sacra
	11	Natureza en Familia. A determinar	Cultura/M. Ambiente
	18	Pequemarcha. A determinar	Cultura M.Ambiente
	17-18	Picos Europa. Circular Peña Santa	Montaña/Sendeiro
	17-18	Campamento Outono	Infantil-Xuvenil
	24-25	Travesía pola Ria	Cultura M.Ambiente
	24-25	21º Cmplo Infantil-Xuvenil espeloxía (Serra do Courel)	Espeloxía
	30	Marcha de Veteranos (Fedme)	FGM-R.Sacra

Edita: Club Montañeiros Celtas

Edición: Blanca García

Colaboran neste número: J. L. Vázquez, Lourdes Castiñeira, Rosa Soliño, Emi, Uxía, Cloe, Señor X, Iris Iglesias, Antonio Caldelas, Quique, Cristina López, Laura Pérez, Unha Montañera e Marisa Núñez.

Club Montañeiros Celtas non comparte, necesariamente, as opinións dos colaboradores.

Imprime: Garpe Infografía / DP: VG-40-1998

Impreso en papel reciclado

Antonio Álvarez, a dona María Teresa, e os fillos: Xosé Antón, Ángel, Lourenzo e María Teresa

CLUB MONTAÑEIROS CELTAS

·Avda. Camelias, 78 Oficina K -36211 Vigo

·Teléfono: 986 438 505 / **@clubmontaneirosceltas**

www.celtas.net / info@celtas.net

